

Arrest

nr. 287 958 van 24 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat G. VAN DE VELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 augustus 2022 en op 7 november 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 november 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U bent praktiserend christen en behoort tot de etnische groep Ika. U werd geboren op (...) 1995 in Agbor, Delta State. Op zeven- of achtjarige leeftijd

verhuisde u naar Kaduna om bij uw tante te gaan wonen. Ze zei dat ze u naar school zou sturen maar maakte deze belofte niet waar. U werkte in Kaduna op straat. Op zestienjarige leeftijd verhuisde u terug naar het huis van uw ouders in Agbor. U bleef hier wonen tot u zwanger werd van uw eerste kind in 2012. Daarna trok u in bij uw ex-vriend, O. D., eveneens in Agbor. Na drie jaar gingen jullie uit elkaar en huurde u zelf een kamer.

Terwijl u omtrent 2011-2012 (zes maanden voor u zwanger werd van uw dochter die momenteel negen jaar is) in Agbor op zoek was naar brandhout om te verkopen leerde u uw ex-vriend, O. D., kennen. U werd zwanger van hem. Uw ouders waren niet opgezet met uw zwangerschap, mede omdat uw vriend betrokken was bij voodoo praktijken, hij was namelijk herbalist en witch doctor. Uw ouders wilden dat u de baby liet weghalen. Uw vriend zei echter dat hij iedereen die dit probeerde kwaad zou doen. Na de geboorte van uw eerste kind raakte u opnieuw zwanger. Tijdens uw tweede zwangerschap wilde u de ouders van uw vriend ontmoeten. Hij liet u staan op straat en wanneer u terugkeerde naar jullie woning was deze leeggehaald. Hierna zag u hem nooit meer. U werd uit de woning waar u ongeveer drie jaar had gewoond gezet omdat u deze niet alleen kon betalen. U wilde terug bij uw ouders gaan wonen maar ze wilden u niet in huis nemen. U huurde zelf een kamer, waar u ongeveer twee jaar woonde. U startte opnieuw met hout te verkopen. In een restaurant waar u hout verkocht leerde u een vrouw kennen. Ze zei dat ze in Italië woonde. Ze stelde voor dat u ook naar Europa zou komen en ze zou u aan een job helpen. De vrouw bracht u in contact met haar broer, waarmee u samen naar Italië reisde. U verliet Nigeria in 2016 en reisde via Niger en Libië om in december 2016 te arriveren in Italië. Op 26 juni 2016 deed u een verzoek om internationale bescherming in Italië. U moest zich prostitueren in Italië. Na twee maanden reisde u verder naar Frankrijk. Op 3 mei 2017 deed u een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Zowel in Italië als Frankrijk werd uw aanvraag nooit afgehandeld. In 2018 arriveerde u in België. Op 9 oktober 2020 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. Ter staving van uw asielrelaas legt u een doktersattest opgesteld door Dr. S. C. op 26 juli 2022 voor waarin werd vastgesteld dat u VGV type II onderging.

Bij terugkeer naar Nigeria vreest u ten eerste de vader van uw kinderen, O. D.. Hij zou u spiritueel kunnen vermoorden of ziek maken. Ten tweede vreest u een insnijding boven uw navel die traditioneel wordt toegebracht tijdens de zwangerschap. U onderging deze insnijding tijdens uw eerste zwangerschap maar niet tijdens uw tweede. U vreest dat ze deze traditie moeten afmaken en u alsnog zou moeten worden gesneden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de verklaringen over uw identiteit die u aflegt tijdens uw procedure voor een verzoek om internationale bescherming in Italië in 2016 en in Frankrijk in 2017 niet overeenkomen met uw identiteitsgegevens in België. In Italië verklaart u namelijk dat uw naam B. O. is en u geboren werd in 1996. In Frankrijk verklaart u dan weer dat uw naam E. J. is. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud door het CGVS verklaart u dat uw officiële naam E. E. is. Wanneer u wordt gevraagd of u ooit een andere naam gebruikte repliceert u 'nee'. (NPO dd. 08.08.2022, p. 3). Pas wanneer er expliciet wordt gevraagd of u in Frankrijk dezelfde identiteitsgegevens opgaf repliceert u – nadat u verklaarde dezelfde gegevens te hebben gegeven – dat u de naam J. gebruikte (NPO dd. 08.08.2022, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud antwoordt u op de vraag waarom u in Italië de naam B. gebruikte, dat dit uw Engelse naam is en gevraagd welke achternaam u daar gebruikte, repliceert u “.”, Wanneer u er attent op gemaakt wordt dat u in Italië de naam O. B. gebruikte, verklaart u dan weer dat uw vader u zei dat u hij twee namen had. U voegt eraan toe dat u hier besliste om uw echte naam te gebruiken (NPO dd. 08.08.22 p. 12). Naast de vraag waarom u in Frankrijk en Italië uw echte naam niet gebruikte, kan worden opgemerkt dat identiteitsgegevens fundamenteel deel uitmaken van de informatie die nodig is om zicht te hebben op uw persoonlijke situatie en nood op bescherming. Het CGVS stelt na het persoonlijk onderhoud vast dat u met betrekking tot deze essentiële informatie ten opzichte van de asieldiensten van Frankrijk, Italië en België tegenstrijdige

verklaringen aflegt. Als de door u beweerde, ernstige vervolging in Nigeria zou hebben plaatsgevonden, kan het CGVS niet inzien waarom u in bij eerdere verzoeken om internationale bescherming, ten opzichte van de Franse autoriteiten verklaart dat uw naam E. J. is en Italiaanse autoriteiten verklaart dat uw naam B. O. is en u geboren bent in 1996. De vaststelling van deze fundamentele tegenstrijdigheden schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate. Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw woonplaats in Nigeria. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u van uw vijf tot uw twaalf jaar bij uw tante woonde in Abuja (NPO dd. 08.08.2022, p. 4). Echter verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u vanaf zeven- of achtjarige leeftijd tot uw zestien jaar bij uw tante in Kaduna woonde. De tegenstrijdigheden omtrent uw verblijfsplaatsen in Nigeria ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet opgemerkt worden dat uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. U verblijft immers al sinds 2018 in België (zie Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 23.10.2020, punt 37). Pas op 9 oktober 2020, twee jaar na uw aankomst in België, heeft u zich aangemeld bij de asielinstanties. Er kunnen ernstige vragen worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Voor iemand die beweert te vrezen voor vervolging omwille van haar ex-vriend, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u in België zo lang wachtte om u op internationale bescherming te beroepen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in grote mate kan worden gerelativeerd. Wanneer u wordt gevraagd waarom u pas twee jaar na uw aankomst in België een verzoek om internationale bescherming deed repliceert u dat u ziek was en dat u aan het overwegen was terug te keren naar Frankrijk (notities persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 08.08.2022, p. 15). Echter is dit geen afdoende verklaring voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk bij DVZ dat nadat uw ex-vriend u verliet de politie naar uw huis kwam. Ze waren op zoek naar uw ex-vriend omdat hij een kidnapper en herbalist was. Op deze manier kwam u erachter dat uw ex-vriend betrokken was bij voodooopraktijken. Hierna kwam de politie opnieuw naar uw huis op zoek naar u. Omdat ze u niet vonden namen ze uw moeder en dochter mee naar de gevangenis, waar ze hen vier dagen vasthielden. Nadat uw moeder en dochter werden vrijgelaten was de politie nog steeds op zoek naar u. Hierna verliet u Nigeria (Vragenlijst CGVS punt 5). Echter verklaart u nadien op het CGVS dat u er tijdens uw tweede zwangerschap achter kwam dat uw vriend betrokken was bij voodooopraktijken (NPO dd. 08.08.2022, p. 20). U vermeldt zelf niets over de bezoeken van de politie. Wanneer wordt gevraagd of u ooit in aanraking kwam met de politie repliceert u 'nee'. Er wordt opgemerkt dat u bij DVZ vermeldde dat u te maken kreeg met de politie in Nigeria. Pas op dat moment verklaart u dat uw ex-vriend de politie tweemaal naar uw huis stuurde. Echter verklaart u dat de politie naar uw huis kwam toen u Nigeria reeds had verlaten (NPO dd. 08.08.2022, p. 18). Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Verder verklaart u dat u een vrees heeft voor uw ex-vriend omdat hij u op een spirituele manier iets zou kunnen aandoen. Hij zou u kreupel, blind, doof of stom kunnen maken door middel van een spirituele kracht (NPO dd.08.08.2022, p. 19). Er moet worden opgemerkt dat uw verwijzing naar voodoo en spirituele krachten niet dienstig is aangezien dit behoort tot het domein van het bijgeloof. Het CGVS erkent dat het geloof in spiritualiteit, voodoo en andere traditionele praktijken voorkomt in Nigeria. U haalt nergens aan dat u vervolging vreest omwille van uw geloof hierin. Het feit dat u uzelf bedreigd voelt door voodoorituelen is louter een gevolg van uw beweerde werking van dit soort praktijken. Het geloof in spirituele vervloeking mist elke objectieve grond en behoort geheel tot de wereld van het bijgeloof. Zodoende kan uit deze vrees geen reëel risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas over het algemeen weinig aannemelijk is en allesbehalve doorleefd overkomt. U zag uw ex-vriend zelf voor het laatst toen u zwanger was van uw zoon in 2015. Hij verliet u en u hoorde hem hierna nooit meer. U bleef nochtans tot 2016 in Nigeria wonen (NPO dd. 07.11.2022, p. 7). Pas in 2020 (u verklaart twee jaar geleden) bezocht O. het huis van uw moeder en zei haar dat hij u kwaad ging doen (NPO dd. 07.11.2022, p. 8-9). Wanneer er wordt gevraagd waarom hij u juist kwaad zou willen doen repliceert u met 'dat weet ik niet echt'. U voegt hieraan toe dat u nooit met iemand anders zou kunnen trouwen zolang hij in leven is. Wanneer er wordt gevraagd waarom u niet met iemand anders zou kunnen trouwen repliceert u dat hij dat niet wil en dat iedereen bang is van hem. Vervolgens wordt gevraagd waarom hij niet wil dat u met iemand anders trouwt – hij koos er namelijk zelf voor om u te verlaten. Hierop repliceert u 'ik weet het niet, hij bedreigde mij gewoon' (NPO dd. 07.11.2022, p. 3). Er kan hierbij nog worden toegevoegd dat u aanvankelijk

verklaart dat O. dit zelf tegen u zei (NPO dd. 07.11.2022, p. 3). Echter verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u hem zelf nooit meer zag en dat hij u bedreigde via uw moeder (NPO dd. 07.11.2022, p. 7). Wat eveneens dient te worden opgemerkt is dat uw moeder na de twee bezoeken die O. haar bracht in 2020 nooit meer iets van hem hoorde. Wanneer er wordt gevraagd hoe u zeker bent dat O. nog achter u aanzit repliceert u dat u heel zeker bent omdat hij nog op dezelfde plaats zit. Wanneer wordt gevraagd hoe u weet dat hij nog steeds op dezelfde plaats verblijft repliceert u dat u het eigenlijk toch niet weet (NPO dd. 07.11.2022, p. 9). De algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt in grote mate verder ondermijnd door uw vage en weinig doorleefde verklaringen. Daarbij komt een groot deel van uw vrees voort uit louter speculatie. U verklaart namelijk dat u in essentie niet weet waarom O. u kwaad zou willen doen en u weet niet of hij nog steeds achter u aanzit.

Voorts legt u een document voor opgemaakt door Dr. S. C. op 26 juli 2022 waarin wordt vastgesteld dat u VGV type II onderging. Hierbij verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze in uw cultuur insnijdingen maken na een bevalling (NPO dd. 08.08.2022, p. 15). U onderging deze insnijding na uw eerste bevalling maar niet na uw tweede, aangezien u niet in Agbor beviel. Deze insnijdingen zouden enkel gebeuren bij vrouwen uit Agbor (NPO dd. 08.08.2022, p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt er grondig gepeild naar welke insnijdingen u juist bedoelt. Er werd duidelijk dat uw verklaringen drie verschillende insnijdingen betreffen. De eerste betreft de besnijdenis die u onderging als baby en die werden vastgesteld door Dr. S. C. (VGV). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u geen vrees heeft omtrent VGV. Er werd tot tweemaal toe gevraagd of u bang was voor de sneden die werden vastgesteld door Dr. S. C. en u repliceerde tweemaal met 'nee' (NPO dd. 07.11.2022, p. 13-14). Hieromtrent kan eveneens het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 18,4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Verder zouden 36,4% van de vrouwen afkomstig uit Delta State VGV hebben ondergaan. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat herbesnijdenis en reinfibulatie niet worden toegepast in Nigeria. De tweede soort insnijdingen waar u melding van maakt betreffen sneden over uw volledige buik. U verklaart dat deze sneden werden toegebracht toen u kind was. Wanneer er wordt gevraagd of u bang bent dat dit nogmaals gaat gebeuren repliceert u met 'nee' (NPO dd. 07.11.2022, p. 14). De insnijding die u wel vreest betreft een snede net boven uw navel. U verklaart dat dit binnen uw gemeenschap een traditie is tijdens een zwangerschap, echter weet u zelf niet precies waarom deze insnijding wordt uitgevoerd. Het wordt gedaan door drie vrouwen. U onderging deze insnijding tijdens uw eerste zwangerschap maar niet tijdens uw tweede. Wanneer wordt gevraagd waarom u deze niet onderging tijdens uw tweede zwangerschap repliceert u 'Omdat ik toen problemen had met de vader. Ik had toen geen geld om het te doen.'. Wanneer er wordt gevraagd of u hier voor moest betalen repliceert u met 'ja'. U zou ook zelf een aantal spullen moeten voorzien voordat de traditionele insnijding kan doorgaan. Ter bevestiging wordt er gevraagd 'Dus als u de spullen niet koopt en u geeft hen geen geld dan doen ze het niet?'. Hierop repliceert u 'nee'. U verklaart eveneens dat u zelf een afspraak moet maken met de drie vrouwen om de insnijding te laten uitvoeren. Wanneer er wordt gevraagd of de drie vrouwen u ooit zelf contacteerden om deze insnijding uit te voeren repliceert u dat ze u eenmaal contacteerden. Ze kwamen u in 2015 feliciteren met de geboorte van uw zoon en vroegen u of u de snede had uitgevoerd. U zei hen dat u niet wist waar de vader was en dat u geen geld had op dat moment. De vrouwen zeiden dat wanneer u wel geld had, u de snede zou moeten laten uitvoeren. Hierna hoorde u nooit meer iets van hen. (NPO dd. 07.11.2022, p. 15-17). U bleef echter nog tot 2016 in Nigeria wonen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zelf initiatief moet nemen om de insnijding te laten uitvoeren. Er kan dan ook worden gesteld dat u deze insnijding makkelijk zou kunnen vermijden, aangezien u dit al eerder deed door simpelweg geen afspraak maakte met de drie vrouwen om de insnijding te laten uitvoeren tijdens uw tweede zwangerschap.

Verder verklaart u dat u van een vrouw genaamd P.– die u ontmoette in een restaurant waar u op dat moment werkte - een voorstel kreeg om naar Europa te reizen nadat u haar vertelde over uw problemen. Ze bracht u in contact met haar broer. Samen met hem reisde u via Libië naar Italië. In Italië moest u zich prostitueren.

Na twee maanden besliste u om de trein naar Frankrijk te nemen. Hierna hoorde u nooit meer iets van P. en haar broer. Naast de vaststelling dat u de volledige naam van P. niet kent en u het antwoord schuldig blijft op de vraag naar de naam van haar broer, met wie u nochtans het volledige traject van Nigeria naar Europa beweert te hebben afgelegd (NPO dd. 08.08.22, p. 10-11), verklaart u geen enkel probleem te hebben gekend bij het verlaten van Italië (NPO dd. 08.08.2022, p. 22-23). Volledigheidshalve kan gewezen worden op het feit dat in Nigeria een federale organisatie bestaat die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste

groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft (zie informatie in het administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Delta, waarbinnen uw geboorte- en woonplaats Agbor zich situeert, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Delta aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 12 augustus 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en meent dat er sprake is van een onzorgvuldige en onredelijke besluitvorming. Verzoekster wijst verder tevens op artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Nigeria spiritueel vermoord of ziek gemaakt te worden door haar ex-partner. Tevens vreest verzoekster een insnijding boven haar navel die traditioneel wordt toegebracht tijdens de zwangerschap.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) gaf verzoekster ook aan dat ze vreest gearresteerd te worden door de politie wegens het feit dat haar thans ex-partner aan voodoo-praktijken doet en werd gezocht.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster geen actuele en gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekster met haar betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in haar verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt samen met de commissaris-generaal opgemerkt dat verzoeksters verklaringen over haar identiteit die zij heeft afgelegd in het kader van haar procedure voor een verzoek om internationale bescherming in Italië in 2016 en in Frankrijk in 2017 niet overeenkomen met haar identiteitsgegevens in België:

“In Italië verklaart u namelijk dat uw naam B. O. is en u geboren werd in 1996. In Frankrijk verklaart u dan weer dat uw naam E. J. is. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud door het CGVS verklaart u dat uw officiële naam E. E. is. Wanneer u wordt gevraagd of u ooit een andere naam gebruikte repliceert u ‘nee’. (NPO dd. 08.08.2022, p. 3). Pas wanneer er expliciet wordt gevraagd of u in Frankrijk dezelfde identiteitsgegevens opgaf repliceert u – nadat u verklaarde dezelfde gegevens te hebben gegeven – dat u de naam J. gebruikte (NPO dd. 08.08.2022, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud antwoordt u op de vraag waarom u in Italië de naam B. gebruikte, dat dit uw Engelse naam is en gevraagd welke achternaam u daar gebruikte, repliceert u “.”. Wanneer u er attent op gemaakt wordt dat u in Italië de naam O. B. gebruikte, verklaart u dan weer dat uw vader u zei dat u hij twee namen had. U voegt eraan toe dat u hier besliste om uw echte naam te gebruiken (NPO dd. 08.08.22 p. 12). Naast de vraag waarom u in Frankrijk en Italië uw echte naam niet gebruikte, kan worden opgemerkt dat identiteitsgegevens fundamenteel deel uitmaken van de informatie die nodig is om zicht te hebben op uw persoonlijke situatie en nood op bescherming. Het CGVS stelt na het persoonlijk onderhoud vast dat u met betrekking tot deze essentiële informatie ten opzichte van de asiendiensten van Frankrijk, Italië en België tegenstrijdige verklaringen aflegt. Als de door u beweerde, ernstige vervolging in Nigeria zou hebben plaatsgevonden, kan het CGVS niet inzien waarom u in bij eerdere verzoeken om internationale bescherming, ten opzichte van de Franse autoriteiten verklaart dat uw naam E. J. is en Italiaanse autoriteiten verklaart dat uw naam B. O. is en u geboren bent in 1996. De vaststelling van deze fundamentele tegenstrijdigheden schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate. Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw woonplaats in Nigeria. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u van uw vijf tot uw twaalf jaar bij uw tante woonde in Abuja (NPO dd. 08.08.2022, p. 4). Echter verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u vanaf zeven- of achtjarige leeftijd tot uw zestien jaar bij uw tante in Kaduna woonde. De tegenstrijdigheden omtrent uw verblijfsplaatsen in Nigeria ondermijnen verder de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Verzoekster repliceert duidelijk gesteld te hebben dat deze drie varianten voor haar naam gebruikt kunnen worden. Ze licht toe dat ze in Italië haar roepnaam als voornaam gebruikte en de familienaam van de vader van haar kinderen, hetgeen gebruikelijk is in Nigeria. Daarbij gebruikte ze haar roepnaam in Italië in het prostitutie milieu om zich te beschermen, aldus verzoekster.

In Frankrijk stelt verzoekster de roepnaam te hebben opgegeven die werd gebruikt in familiale kring in Nigeria en de familienaam van haar vader terwijl zij in België gebruik heeft gemaakt van haar officiële naam. Volgens verzoekster doet het gebruik van haar verschillende namen geen afbreuk aan haar vastgestelde identiteit op basis van haar vingerafdrukken.

Verzoekster kan met haar betoog evenwel geen ander licht werpen op verweerders terechte vaststellingen.

Het komt de Raad geenszins ernstig voor dat hoewel verzoekster stelt dat haar officiële naam E. E. is zoals aangeduid in België, zij zowel in Italië als in Frankrijk telkens een andere naam heeft opgegeven. Verzoeksters uitleg dat er verschillende varianten van haar naam zijn en haar verwijzing naar gebruiken in Nigeria kan haar uiteenlopende verklaringen niet verschonen, te meer zij aanvankelijk op het CGVS uitdrukkelijk stelde eerder geen andere naam te hebben gebruikt (eerste persoonlijk onderhoud, p. 3).

Daarbij is het opmerkelijk dat hoewel er volgens verzoekster verschillende varianten zijn van haar naam zij in Italië dan de familienaam zou opgeven van de persoon vanwege wie zij vervolging vreest. Met dit betoog slaagt verzoekster er overigens niet in haar tegenstrijdige verklaringen omtrent haar geboortedatum en haar woonplaats in Nigeria te verschonen. Hoewel thans niet wordt getwijfeld aan haar identiteit/nationaliteit volgt de Raad verweerder waar deze stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden verzoeksters algemene geloofwaardigheid ondermijnen.

Tevens moet opgemerkt worden dat verzoeksters beschermingsverzoek in België laattijdig werd ingediend. De commissaris-generaal stipt terecht aan dat verzoekster immers al sinds 2018 in België verblijft doch zich pas op 9 oktober 2020, twee jaar na haar aankomst in België, heeft aangemeld bij de asielinstanties waardoor ernstige vragen kunnen worden gesteld betreffende haar nood aan bescherming. Er wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen dat voor iemand die beweert te vrezen voor vervolging omwille van haar ex-vriend, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat verzoekster in België zo lang wachtte om zich op internationale bescherming te beroepen, toont volgens de commissaris-generaal aan dat de ernst van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in grote mate kan worden gerelativeerd. Wanneer verzoekster werd gevraagd waarom zij pas twee jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende repliceerde zij dat zij ziek was en dat zij aan het overwegen was terug te keren naar Frankrijk wat geen afdoende verklaring is voor haar laattijdig verzoek om internationale bescherming.

In het verzoekschrift wordt aangaande het laattijdig verzoek onder meer wederom gesteld dat verzoekster een voornemen had eventueel naar Frankrijk terug te keren en bij aankomst ziek was. Met deze uitleg werd evenwel reeds rekening gehouden in de bestreden beslissing en verzoekster slaagt er hiermee niet in te verklaren waarom zij liefst twee jaar heeft gewacht om een beschermingsverzoek in te dienen. Door in het verzoekschrift te wijzen op het feit dat verzoekster zich veilig voelde in België en er tevens rekening dient gehouden te worden met de coronapandemie die in 2020 uitbrak kan geen afbreuk gedaan worden aan de laattijdige indiening van het verzoek in België. Bovendien lijkt verzoeksters verwijzing naar de coronapandemie niet erg dienstig nu zij reeds in 2018 aankwam in België, dus twee jaar vooraleer de coronapandemie uitbrak en verzoekster overigens, ondanks de pandemie en de beperkte contacten met de overheid er in 2020 dan toch in geslaagd is enkele maanden na de uitbraak een beschermingsverzoek in te dienen.

De Raad stelt vast dat verzoeksters dergelijke afwachtende houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging en de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees relativeert.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u aanvankelijk bij DVZ dat nadat uw ex-vriend u verliet de politie naar uw huis kwam. Ze waren op zoek naar uw ex-vriend omdat hij een kidnapper en herbalist was. Op deze manier kwam u erachter dat uw ex-vriend betrokken was bij voodooopraktijken. Hierna kwam de politie opnieuw naar uw huis op zoek naar u. Omdat ze u niet vonden namen ze uw moeder en dochter mee naar de gevangenis, waar ze hen vier dagen vasthielden. Nadat uw moeder en dochter werden vrijgelaten was de politie nog steeds op zoek naar u. Hierna verliet u Nigeria (Vragenlijst CGVS punt 5). Echter verklaart u nadien op het CGVS dat u er tijdens uw tweede zwangerschap achter kwam dat uw vriend betrokken was bij voodooopraktijken (NPO dd. 08.08.2022, p. 20). U vermeldt zelf niets over de bezoeken van de politie. Wanneer wordt gevraagd of u ooit in aanraking kwam met de politie repliceert u ‘nee’. Er wordt opgemerkt dat u bij DVZ vermeldde dat u te maken kreeg met de politie in Nigeria. Pas op dat moment verklaart u dat uw ex-vriend de politie tweemaal naar uw huis stuurde. Echter verklaart u dat de politie naar uw huis kwam toen u Nigeria reeds had verlaten (NPO dd. 08.08.2022, p. 18). Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.”

Verzoekster repliceert dat men zich kan afvragen of deze tegenstrijdigheden van die aard zijn en zo zwaarwichtig zijn dat deze haar relaas op fundamentele wijze ondermijnen. Ze benadrukt dat haar vluchtrelaas in essentie gaat over de spirituele en voodoo praktijken van de vader van haar kinderen die herbalist en een “witch-doctor” is.

Door haar tegenstrijdigheden te minimaliseren en te volharden in haar relaas brengt verzoekster geen valabele argumenten bij die voormelde inconsistenties kunnen verschonen.

In het verzoekschrift wordt nog aangevoerd dat verzoeksters initiële antwoord op de vraag naar eventuele tussenkomst van de politie op een misverstand beruste omdat ze dacht dat werd gevraagd naar problemen met de politie in België. Er wordt verder toegelicht dat verzoekster nooit zelf problemen had met de politie doch dit kwam wegens haar ex-vriend.

Verzoeksters betoog kan niet overtuigen en kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat hoewel verzoekster ook op het CGVS aangaf de vraag verkeerd te hebben begrepen er duidelijk blijkt dat het gehoor gericht was op verzoeksters problemen in Nigeria zodat ze niet dienstig kan opwerpen gedacht te hebben dat werd gepolst naar haar problemen met de politie in België, hetgeen ook reeds door de protection officer werd opgeworpen tijdens het onderhoud (eerste persoonlijk onderhoud, p. 18).

Bovendien klaart verzoekster met haar betoog geenszins haar inconsistenties uit waar zij dan weer stelde dat de politie naar haar huis kwam toen zij Nigeria reeds had verlaten terwijl ze bij de DVZ duidelijk aangaf dat de politie twee keer naar haar huis kwam en ze pas daarna Nigeria verliet. Zij stelt ook nog in het verzoekschrift dat ze nooit zelf problemen had met de politie doch dit kwam wegens haar ex-vriend maar dit rijmt geenszins met haar uitdrukkelijke verklaringen bij de DVZ dat de politie twee keer was langsgekomen en ook op zoek waren naar haar waardoor ze zelfs haar baby en moeder hadden meegenomen (Vragenlijst van 3 juni 2021, vraag 5).

In de bestreden beslissing wordt vervolgens met reden als volgt overwogen:

“Verder verklaart u dat u een vrees heeft voor uw ex-vriend omdat hij u op een spirituele manier iets zou kunnen aandoen. Hij zou u kreupel, blind, doof of stom kunnen maken door middel van een spirituele kracht (NPO dd.08.08.2022, p. 19). Er moet worden opgemerkt dat uw verwijzing naar voodoo en spirituele krachten niet dienstig is aangezien dit behoort tot het domein van het bijgeloof. Het CGVS erkent dat het geloof in spiritualiteit, voodoo en andere traditionele praktijken voorkomt in Nigeria. U haalt nergens aan dat u vervolging vreest omwille van uw geloof hierin. Het feit dat u uzelf bedreigd voelt door voodoorituelen is louter een gevolg van uw beweerde werking van dit soort praktijken. Het geloof in spirituele vervloeking mist elke objectieve grond en behoort geheel tot de wereld van het bijgeloof. Zodoende kan uit deze vrees geen reëel risico op vervolging of ernstige schade worden afgeleid.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas over het algemeen weinig aannemelijk is en allesbehalve doorleefd overkomt. U zag uw ex-vriend zelf voor het laatst toen u zwanger was van uw zoon in 2015. Hij verliet u en u hoorde hem hierna nooit meer. U bleef nochtans tot 2016 in Nigeria wonen (NPO dd. 07.11.2022, p. 7). Pas in 2020 (u verklaart twee jaar geleden) bezocht O. het huis van uw moeder en zei haar dat hij u kwaad ging doen (NPO dd. 07.11.2022, p. 8-9). Wanneer er wordt gevraagd waarom hij u juist kwaad zou willen doen repliceert u met 'dat weet ik niet echt'. U voegt hieraan toe dat u nooit met iemand anders zou kunnen trouwen zolang hij in leven is. Wanneer er wordt gevraagd waarom u niet met iemand anders zou kunnen trouwen repliceert u dat hij dat niet wil en dat iedereen bang is van hem. Vervolgens wordt gevraagd waarom hij niet wil dat u met iemand anders trouwt – hij koos er namelijk zelf voor om u te verlaten. Hierop repliceert u 'ik weet het niet, hij bedreigde mij gewoon' (NPO dd. 07.11.2022, p. 3). Er kan hierbij nog worden toegevoegd dat u aanvankelijk verklaart dat O. dit zelf tegen u zei (NPO dd. 07.11.2022, p. 3). Echter verklaart u later tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u hem zelf nooit meer zag en dat hij u bedreigde via uw moeder (NPO dd. 07.11.2022, p. 7). Wat eveneens dient te worden opgemerkt is dat uw moeder na de twee bezoeken die O. haar bracht in 2020 nooit meer iets van hem hoorde. Wanneer er wordt gevraagd hoe u zeker bent dat O. nog achter u aanzit repliceert u dat u heel zeker bent omdat hij nog op dezelfde plaats zit. Wanneer wordt gevraagd hoe u weet dat hij nog steeds op dezelfde plaats verblijft repliceert u dat u het eigenlijk toch niet weet (NPO dd. 07.11.2022, p. 9). De algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt in grote mate verder ondermijnd door uw vage en weinig doorleefde verklaringen. Daarbij komt een groot deel van uw vrees voort uit louter speculatie. U verklaart namelijk dat u in essentie niet weet waarom O. u kwaad zou willen doen en u weet niet of hij nog steeds achter u aanzit.”

In het verzoekschrift wordt betoogd dat hoewel sprake is van het domein van bijgeloof dit niet wegneemt dat er ernstige schade kan toegebracht worden al was het maar door de toediening van allerhande nepmedicatie of de niet toediening van de nodige medicatie. Verzoekster meent dat het niet alleen meer om louter spirituele vervloeking gaat en wijst vervolgens op haar verklaringen aangaande haar voormalige partner die zei dat hij haar zou vermoorden en zij met niemand mocht trouwen.

Door te volharden in haar vrees kan verzoekster voorgaande motieven niet in een ander daglicht stellen. Zij betwist noch weerlegt immers dat zij haar ex-partner voor het laatst zag in 2015 en hem daarna nooit meer hoorde hoewel ze nog in Nigeria bleef wonen tot 2016 (eerste persoonlijk onderhoud, p. 10-12; tweede persoonlijk onderhoud, p 7). Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in voorgaande concrete motieven te ontcrachten en kan hiermee haar speculatieve, vage, weinig doorleefde en inconsistente verklaringen niet ombuigen.

De Raad treedt voorts volgende pertinente motieven bij:

“Voorts legt u een document voor opgemaakt door Dr. S. C. op 26 juli 2022 waarin wordt vastgesteld dat u VGV type II onderging. Hierbij verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze in uw cultuur insnijdingen maken na een bevalling (NPO dd. 08.08.2022, p. 15). U onderging deze insnijding na uw eerste bevalling maar niet na uw tweede, aangezien u niet in Agbor beviel. Deze insnijdingen zouden enkel gebeuren bij vrouwen uit Agbor (NPO dd. 08.08.2022, p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt er grondig gepeild naar welke insnijdingen u juist bedoelt. Er werd duidelijk dat uw verklaringen drie verschillende insnijdingen betreffen. De eerste betreft de besnijdenis die u onderging als baby en die werden vastgesteld door Dr. S. C. (VGV). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u geen vrees heeft omtrent VGV. Er werd tot tweemaal toe gevraagd of u bang was voor de sneden die werden vastgesteld door Dr. S. C. en u repliceerde tweemaal met ‘nee’ (NPO dd. 07.11.2022, p. 13-14). Hieromtrent kan eveneens het volgende worden opgemerkt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 18,4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Verder zouden 36,4% van de vrouwen afkomstig uit Delta State VGV hebben ondergaan. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat herbesnijdenis en reinfibulatie niet worden toegepast in Nigeria. De tweede soort insnijdingen waar u melding van maakt betreffen sneden over uw volledige buik. U verklaart dat deze sneden werden toegebracht toen u kind was. Wanneer er wordt gevraagd of u bang bent dat dit nogmaals gaat gebeuren repliceert u met ‘nee’ (NPO dd. 07.11.2022, p. 14). De insnijding die u wel vreest betreft een snede net boven uw navel. U verklaart dat dit binnen uw gemeenschap een traditie is tijdens een zwangerschap, echter weet u zelf niet precies waarom deze insnijding wordt uitgevoerd. Het wordt gedaan door drie vrouwen. U onderging deze insnijding tijdens uw eerste zwangerschap maar niet tijdens uw tweede. Wanneer wordt gevraagd waarom u deze niet onderging tijdens uw tweede zwangerschap repliceert u ‘Omdat ik toen problemen had met de vader. Ik had toen geen geld om het te doen.’ Wanneer er wordt gevraagd of u hier voor moest betalen repliceert u met ‘ja’. U zou ook zelf een aantal spullen moeten voorzien voordat de traditionele insnijding kan doorgaan. Ter bevestiging wordt er gevraagd ‘Dus als u de spullen niet koopt en u geeft hen geen geld dan doen ze het niet?’ Hierop repliceert u ‘nee’. U verklaart eveneens dat u zelf een afspraak moet maken met de drie vrouwen om de insnijding te laten uitvoeren. Wanneer er wordt gevraagd of de drie vrouwen u ooit zelf contacteerden om deze insnijding uit te voeren repliceert u dat ze u eenmaal contacteerden. Ze kwamen u in 2015 feliciteren met de geboorte van uw zoon en vroegen u of u de snede had uitgevoerd. U zei hen dat u niet wist waar de vader was en dat u geen geld had op dat moment. De vrouwen zeiden dat wanneer u wel geld had, u de snede zou moeten laten uitvoeren. Hierna hoorde u nooit meer iets van hen. (NPO dd. 07.11.2022, p. 15-17). U bleef echter nog tot 2016 in Nigeria wonen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zelf initiatief moet nemen om de insnijding te laten uitvoeren. Er kan dan ook worden gesteld dat u deze insnijding makkelijk zou kunnen vermijden, aangezien u dit al eerder deed door simpelweg geen afspraak maakte met de drie vrouwen om de insnijding te laten uitvoeren tijdens uw tweede zwangerschap.”

Verzoekster stelt dat er ten onrechte wordt gemotiveerd dat zij aan de ingreep zou kunnen ontsnappen door geen financiële bijdrage te leveren en beklemtoont dat de druk van de gemeenschap en de heersende tradities groter is. Verzoekster werpt op dat van zodra zij over de nodige financiële middelen beschikt er geen ontsnappen meer aan zal zijn en benadrukt haar verklaringen op het CGVS hieromtrent.

Door louter verweerders appreciatie te bekritisieren brengt verzoekster evenwel geen valabele argumenten bij die voorgaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in de beschikbare landeninformatie, kunnen weerleggen.

Tot slot wordt in navolging van de commissaris-generaal gewezen op volgende omstandige bevindingen:

“Verder verklaart u dat u van een vrouw genaamd P.– die u ontmoette in een restaurant waar u op dat moment werkte - een voorstel kreeg om naar Europa te reizen nadat u haar vertelde over uw problemen. Ze bracht u in contact met haar broer. Samen met hem reisde u via Libië naar Italië. In Italië moest u zich prostitueren.

Na twee maanden besliste u om de trein naar Frankrijk te nemen. Hierna hoorde u nooit meer iets van P. en haar broer. Naast de vaststelling dat u de volledige naam van P. niet kent en u het antwoord schuldig blijft op de vraag naar de naam van haar broer, met wie u nochtans het volledige traject van Nigeria naar Europa beweert te hebben afgelegd (NPO dd. 08.08.22, p. 10-11), verklaart u geen enkel probleem te hebben gekend bij het verlaten van Italië (NPO dd. 08.08.2022, p. 22-23). Volledigheidshalve kan gewezen worden op het feit dat in Nigeria een federale organisatie bestaat die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in

Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft (zie informatie in het administratief dossier)."

Verzoekster bevestigt dat zij het slachtoffer werd van mensenhandelaars en geeft aan dat zij zich zelf kon onttrekken aan het prostitutiemilieu, doch dit niet de hoofdreden is voor de indiening van haar beschermingsverzoek dat immers steunt op een vrees voor de vader van haar kinderen.

Hiermee brengt verzoekster evenwel geen dienstige elementen bij de voorgaande omstandige overwegingen kunnen ombuigen.

De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoeksters verklaringen.

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Delta, verzoeksters geboorte- en woonplaats, geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door louter te poneren dat Boko Haram alom tegenwoordig is en oprukt van het noorden naar het zuiden, brengt verzoekster geenszins elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit aangaande de deelstaat Delta de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Nu voor de deelstaat Delta geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, moet opgemerkt worden dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Volledigheidshalve wordt nog vastgesteld dat verzoekster hoe dan ook geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zouden verhogen.

Waar verzoekster stelt dat zij een praktiserende christen is en behoort tot de etnische groep Ika moet de Raad vooreerst vaststellen dat hoewel christenen worden gevisieerd door Boko Haram uit de beschikbare informatie blijkt dat de activiteiten van Jama'atu Ahlis Sunna Lidda'adati wal-Jihad (JAS) en the Islamic State - West Africa Province (ISWAP) (voorheen ook Boko Haram) zich concentreren in het noordoosten van het land en dat de activiteiten van Boko Haram zijn uitgebreid tot het noordwesten en de staat Niger in het noord-centraal gebied daar waar verzoekster afkomstig is van de zuidelijke deelstaat Delta (EASO, Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021, p. 63-64; 72). Verder blijkt dat er discriminatie kan voorkomen bij christelijke minderheden in specifieke gebieden en wordt aangegeven dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoekster met vervolging wordt geconfronteerd omwille van haar religie dient rekening te worden gehouden met omstandigheden die het risico beïnvloeden, zoals: gebied van herkomst, geslacht, in het geval van de sjitische minderheid - betrokkenheid bij het IMN, enz. (EASO, Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021, p. 72-73). In casu dient aangestipt te worden dat het christendom (45,9% van de Nigerianen) domineert in het zuiden alwaar verzoekster van afkomstig is (EASO, Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021, p. 72).

Voorts blijkt geenszins uit de beschikbare informatie dat personen die tot de etnische groep Ika behoren worden aangeduid als een risicoprofiel of dat zij systematisch vervolging of ernstige schade riskeren.

Waar verzoekster hier nog aan toevoegt dat zij bovendien een alleenstaande vrouw is moet de Raad vaststellen dat dit gegeven op zich niet volstaat, noch in cumul met haar etniciteit en religie nu uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er steeds sprake is van een individuele beoordeling waarbij tevens verschillende risicoverhogende factoren in rekening worden gebracht (EASO, Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021p. 82-86) waarbij moet gewezen worden op de vaststellingen onder 2.2.4.2. en moet vastgesteld worden dat verzoekster evenwel afkomstig is van de deelstaat Delta en tevens kan rekenen op de steun van haar moeder die immers in Nigeria voor haar kinderen zorgt en waarmee ze contacten onderhoudt (tweede persoonlijk onderhoud, p. 6).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9. In zoverre de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijke onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU